

А у него гнѣздо свила,
 Пѣе птица огнекрила.
 Па и взирамъ три пера,
 Дето пишатъ огнь-думи,
 И отъ златната гора
 Азъ събирамъ златна шума...
 Огдалечъ ме забелязва
 Тамо царьтъ и ми казва:
 Ти ми дойде най-напредъ —
 Ти ще бждешъ царски зеть!
 Азъ му давамъ бисеръ-зрънце,
 Дето свѣти като слънце;
 Давамъ сжшо три пера,
 Дето пишатъ огнь-думи,
 И отъ златната гора
 Слагамъ шепа златна шума.
 —Слушай, — казвамъ, — царь Салтане!
 Азъ преплувахъ океани,
 И видѣхъ и твойта слава,
 Що се въ цѣли свѣтъ разпада.
 Твойта слава е велика
 Твойто име буди страхъ.
 Но въ сърцата хорски блика
 Злоба, нѣма обичъ въ тѣхъ!
 Зълъ си, — братска кръвъ проливашъ
 И народа си избивашъ;
 Тежки данъци налагашъ
 И отъ правдата избѣгвашъ...
 Не желая азъ богатство,
 Запази си дъщерята:
 Искамъ миръ, любовъ и братство,
 Искамъ правда на земята!“
 Гледа царьтъ и се мае,
 Що да каже самъ не знае...
 Но събуждамъ се отъ сънь,
 Виждамъ: дѣждъ вали отвънь,
 А на масата — читанка,
 И до рамото ми пакъ
 Мърка моята Писанка,
 Долу дрѣме вѣрни Жакъ...

Емануилъ П. Димитровъ.